

ministeren, og Forpligtelsens Efterkommelse kan fremtvinges ved Tvangsbøder, der paabydes af førnævnte Myndigheder.

De, der nyde fast Fattigunderstøttelse og findes lidende af venerisk Sygdom, skulde indlægges til Helbredelse paa et Sygehus.

Hvor der efter Sygdommens Helbredelse er særlig Grund til at ræddes for Tilbagefald af den i en smitsom Form, kan der af den Læge, som har behandlet den Syge, gives denne Paalæg om til en fastsat Tid at fremstille sig for ham eller at tilvejebringe en godkjendt (autoriseret) Læges Vidnesbyrd for, at intet saadant Tilbagefald er indtraadt. Og saa dette Paalægs Efterkommelse kan fremtvinges ved Tvangsbøder, der paabydes af ovennævnte Myndigheder.

§ 8.

I Forbindelse med Straf efter almindelig borgerlig Straffelovs § 180, jfr. ovenstaaende § 3, kan det af Retten fastsættes, at den Paagjældende i et fastsat Tidsrum skal være undergivet Politiets Tilsyn til Forebyggelse af venerisk Smittes Udbredelse.

§ 9.

Personer, der ifølge forvedstaaende Paragraf ved Dom ere blevne undergivne Politiets Tilsyn, bliver der til Politiprotokollen at meddele Tilhold, hvorefter de i det Tidsrum, for hvilket Tilsynet er fastsat, til Tidspunkter, som nærmere fastsættes af vedkommende Embedslæge (Distrikts- eller Stadslæge), under Straf af Fængsel eller Tvangsarbejde, hvis Tilholdet overtrædes, skulde underkastes Underfølgelse af en dertil antagen Læge.

Kvindfolk skulde undersøges af en kvindelig Læge eller dog i Overværelse af en hæderlig, dertil af Øverigheden udnævnt Kvinde.

Kvindfolk skulde tillige have Tilhold om efter udstaaet Straf at søge lovlig Næringsvei i Overensstemmelse med Forskrifterne i Lov om Straffen for Betleri og Løsgængereri af 3die Marts 1860, § 2, ligesom Bestemmelserne om Løsgængereri i det Hele blive at føre til Anvendelse paa Kvindfolk, der ifjendes Straf efter Straffelovens § 180, jfr. denne Lovs § 3.

§ 10.

I ethvert offentligt af Stat eller Kommune indrettet Sygehus, der ikke er særlig bestemt for visse Arter af Sygdomme, skulde Patienter, der lide af venerisk Sygdom, kunne modtages til Helbredelse (Kur), og bør der være truffet Foranstaltninger til, at saadanne Syge kunne behandles sammesteds, uden at deres Navne eller deres Sygdoms Betsaffenhed blive kjendte for Andre end vedkommende Læge og Sygehusbetjente. Der maa ikke findes Sygehuse, som udelukkende ere indrettede for veneriske Sygdomme. I de Kjøbstæder, hvor Justitsministeriet holder saadant for nødvendigt, skal der findes Konsultationslokale for veneriske Syge, hvor der til fastsatte Tider skal være fri Adgang dels for Kvinder og Børn, dels for Mænd, uden at Brugen heraf, saa vidt muligt, skal kunne mærkes af Andre.

Naar Personer, der ere blevne lidende af venerisk Syge, frivillig tilkjendegive dette for vedkommende Embedslæge (Distrikts- eller Stadslæge) eller underkaste sig Lægebehandling paa et offentligt Sygehus, bortfalder det Strafsansvar, de have paadraget sig efter ovenstaaende § 3 og § 9, 1ste Punktum, og Underfølgelse eller Retssforfølgning i saa Henseende bør ikke finde Sted.